

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Megilat Ta'anit

Avraham Segal <mi-Ḳraḳo>

[Ḳenigsberg], [1858?]

א"ר המ ישדח

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381)

חרושי מהר"א

על

רש"י ותוספת

דלא למוספד וכו'. כ"ל הגי' כמו שלפנינו הוא יותר נכון דצשתייהן
אלל תמיד ואלל חגא דשזועי' גרס דלא למוספד, לא כנו
דאי' צונחוח דף ס"ה ס"ו צחוס' וז"ל מריש ירחא דניסן ועד
תמיחא ציה איתוק' תמידא דלא למוספד כך הגירס' בכל הספרי',
וצוקנטרס פירש הטעם דלא הויא שומה צשל ענרת כצשל תמיד
משום דצענרת לא היתה שום ראייה לדצרי צייתוסין אלל צתמיד
היה קנת ראייה לדצרי צייתוסין וחרווייהו מפרש לקון ולהכי אסו'
אפי' למוספד, וצסוף סדר תעניו' כילד הגירס' להיפך איתוק' תמידא
די לא להתענא' צהון איתותצ חגא דשזועי' די לא למוספד, וגירסא
זו נכונה ונדפריך התם ל"ל לזינור עד סוף מועדא כינא עד מועדא
ומועד גופיה י"ט הוא ומשני לא נלרכה אלל לאסור יום שלאחריו
כנאן כר' יוסי דאמר צין לפניו וצין לאחריו אסו', ואי כגירס'
דשמעתתא דגרסי חגא דשזועי' דלא להתענא' א"כ אפילו לרבי
יוסי לא אהיא דצהא כ"ע מודו דלאחריו מותר דתן התם כל הכתו'
צמגילת תענית דלא למוספד לפניו הוא אסור ולאחריו הוא מותר ר'
יוסי דאמר לפניו ולאחריו הוא אסור דלא להתענא' לפניו ולאחריו
הוא מותר ר' יוסי דאמר לפניו אסור ולאחריו מותר אלל אי גרס
חגא דשזועי' דלא למוספד אחי שפיר כר' יוסי דאמר דלא למוספד
צין לפניו וצין לאחריו הוא אסו'. ונייהו קנת קשה לגירס' זו דפריך
התם למה לי לזינור מריש ירחא דניסן כינא ונחרי צניסן ור"ס
גופיה י"ט אור רצא לא נלרכ' אלל לאסור יום שלפניו, והסת' הוי
לי' לזינור' עלה כנאן כר' יוסי כדפרי' צתר הכי ושנא נטר עד לצסוף
ואכולי מילת' קאפרי' ואית ספרי' דגריס צחרווייהו דלא למוספד עכ"ל.
וא"כ כ"ל דיותר טוב הוא לגרוס צשתייהן דלא למוספ' כמו שאי'
לפנינו ונלגרוס אלל חגא דשזועי' דלא למוספ' ואלל תמיד דלא
להתענא'. דא"כ קשה למה לא וקשה קודם לכן כנאן כר' יוסי
ומה שמתרץ התוספו' שנא נטר עד לצסוף זה שניא דתיקא דיותר
טוב הוה ליה להקשות ארישא כנאן כר' יוסי ויכול להקשות לפ"ז
אי הכי כר' יוסי וזוקנייה לה למה אומר מראש מודש כדי לאסור
יונא דכ"ט דלדר דהוא יונא דקנא דאיתוק' תמידא הא יונא
דצתר תמיחא ועשרי' הוא ותמיחא ועשרים הוא י"ט ור' יוסי סבר

דאף

דאף יום שלאחריו הוא חסור אבל אם הוא נטר עד לצקוף ונקשה
 ח"כ ח"ה זה אין שייך על הסיפא אלא האיד טזקת לרצק ועזדת
 כר' יוסי וא"כ אין שייך לוונר ח"כ ח"ה, אבל אי גרסינן בשתייהן
 דלא לונקסד אחי שפיר דלא נקשי ארישא תמויד כלום ונשום דאף
 חכני' מודו לר' יוסי דלפניו חסור צונקס שאלוהו דלא לונקסד
 אבל הסיפא מוכח שפיר דאחיא כר' יוסי ולא כר' גאיר דאלו לר'
 גאיר לאחריו הוא מותר וא"כ רישא צוודאי ג"כ כר' יוסי לצוודאי
 אין לוונ' רישא אחיא כר' גאיר וסיפא כר' יוסי לכן פריך שפיר
 כנאן כר' יוסי וטזקת רצקן ואחי שפיר לשון ח"ה דמוכח עכשיו
 ונקיפא דכול' שיטה אזלא כר' יוסי לונה אונר ור"ח כדי לאסור
 יונא דכ"ט דלדך הא צלאו הכי הוא חסור דיום צתר כ"ח הוא,
 וגם לפי דברי תוספות עלנאם ונשמע שהוא דחוק שאמרו צלשון טונא
 נטר עד לצקוף ולא אמרו צלשון ודאי וי"ל דנטר עד לצקוף אלא נשום
 טהוא דחוק לוונר טהמתין אם יכול להקשות מרישא צונקומו כדלמנן.
ואין להקשות לפ"ז דגרים צשתייהן דלא לונקסד וא"כ לר' יוסי
 יום האחרון ג"כ חסור וא"כ לונה אונר ור"ח ניסן ועד תמויד
 ציה איתוק' תמויד' ה"ל עד טצעה ציה ותמוידא מוילא חסור ונשו'
 יום האחרון כנו שפירש רש"י על חגא דטצועיא עיין צמווך, ואין
 לוונר דילונא צאנת אונר עד תמוידא ולא עד צכלל ויום תמוידא
 גופא חסור ונשום דהוא יום אחרון דזה אינו לפי הושמעו' של
 הונקסן טהקשה ל"ל למונר ותמוידא ציה לינא ונחטע' ציה ותמויד'
 גופיה הוא חסור דהוא לי' יונא דאיתוק' תמידא ציה וכו' הא
 לפי זה דעד ולא עד צכלל ח"כ לא איתוק' תמויד' ציה וכך ה"ל דהא יונ'
 צתר דאיתוק' ציה תמויד' הוא אלא ע"כ ל"ל דעד ועד צכלל הוא לכן הקשה
 שפיר הא יונא דאיתוקס צי' תמוידא וא"כ הדרא קושי' לדוכת' לונה
 אונר עד תמויד' הול"ל עד טצע' ותמוידא גופי' חסור ונשום יום
 שלאחריו וי"ל דלא קשה וידי דצאנת יכול לוונר דתמויד' גופיה הוא
 חסור ונשום יום שלאחריו אלא דניחא ליה למונר דחסור ונשום
 יום דאיתוק' ציה תמוידא דיש צו חוננא יתירה דאפילו לונקסד
 כוני חסור אבל אם אונר דהוא חסור ונשום יום שלאחריו לא הוי
 חסור אלא צמעני' והקפד שרי כדלמנן דצ' אשי צמועת' גופיה כל
 שלאחריו צמענית הוא חסור אבל לונקסד שרי, וכן נה טהקשה
 צמונרא לונה לי ור"ח ר"ח גופה י"ט היינו ונשום דר"ח גופיה י"ט
 וא"כ צלאו הכי הוא חסור צהספ' וצמענית וגם צמווך וקשה
 שפיר לינא ונחטעה ציה ותמויד' גופיה חסור ונשום דהוא ליה יונא
 דאיתוקים ציה תמידא וחסור צהספד, ונה טהקשה דש"י צמווך
 אכתי

חכמי לינא ונתשעה ואפילו אם חירע ויילתא דצטלי חכמי הוה
 חסור תנניא גופי' משום קנא יומא דחב שצויעא דהוה יום שלפניו
 עכ"ל ונאי הקשה דלדבדב יתח עוז לומר שאסור משום י"ט גופא
 דחיתותא חגא דשצויעא ונלוור שאסור משום יום שלפניו ונטעם
 שאמרנו ד"ל משום דרש"י חזיל לטעמיה דגרס אלל חגא דשצויעא דלא
 להשתעא וז"ל ונטעם דווקא דלא להשתעא זהו הוהיל דקרי ליה
 י"ט חבל למספד זהו שרי וז"ל ונקשה שפיר הוה יום שלפניו נני'
 חל דינא הוה כ"ל פשוט.

ובאמת תנניה לי על רש"י ז"ל דאעפ"י שחל דינא הוה אפילו
 הכי ניה' להו לומר שאסור משום דחיתותא חגא דשצויעא
 צעלמו ונלוור שהוה קנא יומא דהוה יום שלפניו מאחר דחין לן נפקותא
 לענין דינא דחלת"ה קשה למה ליה להתקשן להקשות ליו' ונתשע'
 זיה ותנניא גופיה הוה חסור משו' יומא דחיתוק' זיה תניד' הל"ל
 דקילור ליו' ונתשעה וח' גופיה חסור משום יום שלפניו ורש"י
 ונקשה זה לפי האמת על התרין ואפילו אם חירע כו' חבל חני
 ונקשה על התקשן ודוק היטיב דלא שיק חירוף של רש"י, חלא
 ע"כ דצנוקוס דחל דינא הוה יתח עוז לומר שאסור הוה משום
 עיקר דהיינו י"ט גופי' ולא משום טעם דהיינו יום שלפניו וזיס
 שלחחירי לכך ונקשה דהוה יומא דחיתוקס זיה תניד' וז"ל חף
 להספד הוה חסור ואלל חגא דשצויע' הוה רק לא להשתע' חבל
 להספ' הוה שרי וז"ל יש לן נפקותא גדול' לענין דינא וגם למעלה
 ונקשה ליונא עד מועד ומועד גופיה הוה י"ט וק התורה וגם מה
 שנקשה למעלה ליו' ונתרי צניסן ור"ח גופי' הוה י"ט ג"כ ר"ח
 גופיה הוה י"ט ונדלחורייתא וז"ל פשיטא לפי גירס' רש"י שגרס אלל
 חגא דשצויעא דלא להשתעא וז"ל למספד זהו שרי ונקש' שפי'
 ל"ל עד סוף מועד' ליונא עד מוע' ומוע' גופיה הוה י"ט ונדלחוריית'
 וז"ל חף למספד הוה חסור יש לן נפקות' גדול' לענין דינא וכך
 מה שהקשה ר"ח גופיה הוה י"ט וז"ל חף להספד הוה חסור ולפי
 דברי תוספות שגורסים אלל תניד' דלא להשתעא' ח"כ יש נפקותא
 גדול' לענין דינא וחף לפי גירסת התוספות שלטו שגורסי' אלל חגא
 דשצויע' דלא למספד ליכא נפקו' לן לענין דינא חפי' הכי פריך
 שפי' למה לי עד סוף מועדא הוה מועד צלל זהו' י"ט ונדלחוריית'
 וז"ל למה למידוש הסכמים חבל מה שנקשה רש"י ליונא ונתשע'
 זיה ותנניא גופיה הוה חסור משום יום שלפניו וליכא לן נפקותא
 לענין דינא יתח עוז לומר שאסור משום עיקר מלוור שאסור
 משום חסור הטעם ומה שהקשה רש"י דכהאי גוונא ונתחן לקמן

ציוס טורינו' אינו דומה זה לזה דשם אנו' כי הא דרז נחמן גזר
 תענית' צתריסקר אונרו לי' דצקן יום טורינוס הוא אונר להו יום
 טורינוס גופי' צטוליה צטליה וכו' ופריך ותיפוק ליה דהוה יום
 שלפניו וכו' וא"כ שם יש לך נפקות' גדול' לענין דינא דהוא גזר
 יום תעני' ואונרו ליה דצקן יום טורינוס ולכל הפחות הוא אקור
 הוא להתענות צו והסי' הוא להון טורינוס גופיה צטוליה צטליה
 וא"כ הוא נותר להתענות צו ופריך ותיפוק ליה דהוה יום שלפני
 נקנו' וא"כ הו' אסו' להתענו', יש לך נפקותא גדול לענין דינא דאף
 לפי דצרי רז אשי שאמר כל שלאחריו צתענית הוא אקור אצל
 להספיד צקן טרי וכן יום שלפניו ונ"מ כ"ע נודו צתענית הוא אקור
 אצל צכאן סס טוין לענין דינא יותר טוב שאקור נשום עיקר
 ולא נשום אקור הטפל. וזה ל"ל צרו' להמעין היטי' צשועתת'
 צתעני' ד"י"ח וכן נזכר נחודך הירושלמי של נוסכת תענית ומגילה וע"ס.
וגם אף לרש"י שגר' אלל תמיד ללא למוספד ואלל חגא דשזועיא
 ללא להתענא הוא דצר תמוה נאוד דא"כ הדרא קוטיא לדוכתי,
 סל"ל מתעני' ועד מועד ומועד גופיה הוא י"ט ולא טייך לניינר
 על זה תירוץ של רז פפא לאקור יום שלאחריו דהא ר"י מוד'
 דיום שלאחריו הוא מותר.

וביותר תוה על רש"י לפי גירס' שלנו צנוסכ' תענית גרס רש"י
 איתוק' תמידא ללא למוספד איתות' חגא דשזועיא ללא
 להתענא וז"ל רש"י שם ה"ג איתוקים תמידא ללא למוספד
 גרסי' ולא גרסינן להתענא' כדמוכח צמווך דקתני לא נלרכה אלל
 לאקור את שלפניו ואי גרסינן ללא להתענא' א"כ היינו ר' יוסי
 דאמר לפניו אקור והא ליכא לניינר דר"י היא דקא פריך כנאן
 כר' יוסי צתוני' וכלל דכרצקן פסיק' לי' עכ"ל וא"כ הרגיש רש"י
 צקוטיא של רישא דאיתוקס תמידא ולא הרגיש צסיפ' של חגא
 דשזועי' לפי גרסתו שגר' אלל חגא דשזועיא ללא להתענא' ואחתי'
 ללא כנאן אפי' ללא כר"י נשום דלר"י אלל חגא דשזועיא שהוה
 ללא להתענא' יום האחרון הו' נות' וזהו קט' להולמו על רש"י
 שגרם צנוסכת תענית כנוו שגר' צנונחות פרק ר"י ודלא כג' התוס'
 שגורסיס צנוסכת תענית אלל תמיד ללא להתענא' ואלל חגא דשזועיא
 ללא למוספד דהא גי' התוספת הן לודקין יותר כדי לייסצ הסוגי'
 דשועתין, ואפשר לייס' דרש"י היה לו גרסא ג"כ צתענית אלל חגא
 דשזועי' ללא למוספד ואלל תמיד ג"כ ללא למוספד כנוו שיש צגמר'
 שלנו דהוה הסכים צגירסא זו צתעני', אלל זה הוא דוחק גדול
 לוג' צנונחות הסכים צגירסא אלל חגא דשזועיא ללא להתענא'
 וצתענית

'במענית הקנים ללא לנספ' שרש"י יחזור ונדעתו ונו"ם צוננות,
 אבל לייסב להיות הכל בצגנון אחד כ"ל לרש"י אומר זה לפי המסקנ'
 שנקשה כנאך כר"י צחוני' והאיך שצק' לרצקן ואם לפי' האנ' אני
 גור' ללא להעני' ולהורו' שאסור יום שלפניו ח"כ ע"כ הוא כר'
 יוסי ולא כרצקן וזה תימא לדיך שצקינן לרצקן ועצדיקן כר"י אבל
 רצ ורצ פסח שמתרלים לאסור יום של אחריו הם קצרי הלכה כר'
 יוסי דנדקתם הצרייתא כוותיה דתקן ה' ימים האל' הכתובין צונגילת
 מענית לפניהם ולאחריהם אסורין וע"כ אחי' כר' יוסי וכפשוטו לא
 יכול להיות שכל הימים הכתובין צונגילת מענית אחי' ללא להעניאם
 לפניהם ולאחריהם אסורין ח"כ לא אחי' ללא כנאך דהא ר' יוסי
 נורה שנוחר יום האחרון אלל ללא להעניא' אלל עכ"ל דללדיקן
 קתי' הימים האלה הכתובין צונגילת מענית לפניהם ולאחריהם אסורין
 דהיינו אלל חגא דשבויעא דכת' ללא להעניאם וכיוצא צזה דכתיב
 ציה ללא להעניאם אסור לפניהם ולא' לאחריהם' ואלל חמי' וכיוצ'
 צזה דכתיב צזהם ללא לנספד אסור גם לאחריהם' וח"כ ע"כ הוא כר'
 יוסי ולא כרצקן דאי כרצקן לא מליקן צשו' וקום לאסור יום האחרון
 לכן הם גורסין צונתנית' אלל חמי' ללא להעניאם ואלל חגא
 דשבויעי' ללא לנספד כדי שיהא כול' ונתניתא דת"ר כר"י, אבל רש"י
 קצר הלכה כרצקן ולכן גור' לפי האמת אלל חמי' ללא לנספד
 כדי לאוקוני' כרצקן ואלל חגא דשבויעי' ללא להעניאם, ועל הקוסי'
 שנקשה בגמרא למה אומר עד סוף מועדא ולא אומר עד מועד
 ומועד גופי' י"ע הו' נשו' זה אוקוני' לאסור' יום שלאחריו זהו רצ
 ורצ פסח דקצרו הלכה כר"י, אבל לרש"י יש תירוץ אח' ע"ז דאמר
 עד סוף מועד' ולא עד מועד' דהא כל"ז קש' על רש"י דדיי' צלשוך
 צהון צהון והיינו ללא לנספד צהון ולא להעניא' צהון לומר צהון
 צעלום ולא לפניהם ולאחריהם ח"כ למה אומר וריש ירחא ח' ר"ת
 גופיה י"ע הוא גם למה אומר אלל חגא דשבויעי' עד סוף מועדא
 למה עד מועד ומועד גופי' י"ע הוא היינו כל הקושיות של הבנ'
 אלל ע"כ ל"ל דחתי לאשמועינן חידוש גדול ללא כר' יוסי דאם
 אומר נשום ר"ת ור"ת גופי' י"ע הוא ה"א למה שאמר צהון צהון
 להורות שאין אסור לפניהם ולאחריהם היינו נשום ר"ת ואלאוכייתא
 גם י"ע דאורייתא ואין לריך חיזוק כנו' שאמר צונגילת צהדיא אבל
 אם הוא אסור ונדצקן שגריך חיזוק אסור' יום שלפניו ולאחריו כר'
 יוסי ולכן אומר וקן ריש ירחא דניסן גם עד סוף מועדא לומר
 שאעפ"י לאסור הוא ונדצקן אעפ"כ דווקא צהון הוא אסור ולא
 לפניו ולאחריו דרש"י ג' הוא חולק על ר' יוסי ועל רצקן ח"כ רש"י

דפוסק כחכמים ולא נדקדק הלשונות של צהון וסוצר דקדוק אחר
 דצטלמח צרישא אלל תנייד קשה למה אומר מריש ירחא הא ר"ח
 גופיה י"ט הוא אלל ע"כ ל"ל לחסו' יום שלפניו דלל הזכר צזה
 נייעוט אלל צסיפא אומר עד סוף וועדא אומר הלשון עד וועטע
 נייעוט עד סוף וועדא הוא אסור ולא יום שאחר וועד כר' יוסי
 דאמר יום שלאחריו. לכן אומר ג"כ עד סוף וועדא ולא עד וועד
 ומועד בכלל י"ט דה"א דנה שנותר יו' שלאחריו ונשום דמועד גופא
 י"ט הוא ונדאורייתא ונדאורייתא אין לריך חזוק לכן אומר עד סוף
 וועדא דהיינו אסור נדרצנן ג"כ ואפילו הכי עד הוא נייעו' ולא
 יום שלאחריו כמו אליבי' דרעצ"ג וסיינו כרצנן, ודו"ק היטיב.

ולפי דברי התו' שגורסי' בתנייד דלל להטעמא' ואלל חגא דשצויעי'
 דלל לונספד לכאורה קשה איפכא וניסתצרה דנס של תנייד
 היה גדול ושל חגא דשצויעי' דאלל תנייד היה לצייתוסין קלת
 רחיה ואעפ"כ גלחוס דיין נותן דאפי' לונספד אסור ואלל חגא
 דשצויעי' לא היה לצייתוסין שום רחיה וא"כ אין חידוש כ"כ שגלחוס
 וא"כ דיין נותן רק דלל להטעמא' אלל לונספ' שרי כדנפס' רש"י
 צונחמות שם ונראה שהוספות סצרו דנס של חגא דשצויעי' היה
 גדול דלפי סצרתם היו ונקריצין עומר זימנין לאחר רגל כגון שחל
 פסח צא' צצצת וגם שתי לחם של עלרת היו ונקריצין אחר עלרת
 צעלרת של תורה לא היו ונקריצין רק צעלרת שלהם ועצר זוננו
 צטל קרצנו אלל קרצן תנייד היו ונקריצין צוננו רק הציייתוסין
 אוננו תעשה אפי' ציקיד לכן בתנייד לא להטעמא' אלל לונספד
 שרי ואלל חגא דשצויעי' אפילו לונספד הוא אסור:

אחד עשר וגו' וכתבו התוספות ורש"י פי' צפירוש החונש אין
 לך דרך קלר' נמורצ לקדש צרנע כדרך הר שעיר ואף הוא
 ונהלך אחד עשר יום ואחם הלכתם אותו צג' ימים שהרי צכ' אייר
 נסעו ונמורצ שנאמר ויהי צשנה השנית צחודש השני צעשרים
 צחודש בעלה העקן וגו' צכ"ט צסיון שלחו הנורגלים ונקדש
 צרנע לא ונהם שלשים יום שעשו צקצרות התאום אכלו צשר
 חודש ימים וצצעה ימים שעשו צחלרות להסגרה של וורים ננאל
 שצג' ימים הלכו כל אותו הדרך וכל כך היה השכינה ונחלצת
 צשצילכם לנהר ציאחכם לא"י וצציל שקלקלתם הסיצ אחכם סצציות
 הר שעיר ונ' שנה עכ"ל. והשתא נראה דלהכי ונייתי האי קרא דאחד
 עשר יום דאם היה ארבע ישראל למה אימרון ונ' שנה ולא הלליחו
 ללכת כמו שעשו צחותן ג' יוני' עכ"ל התוספות וצחמילה וצייל לשון
 רש"י של כאן וז"ל אחד עשר יום פי' צקונטרס שאם היה ונוליד את
 ישראל

ישראל דרך הר שעיר היו הולכים צ"ח יום לקדש שהיה סמוכה לארץ
 ואם הי' אוהבן לומר אימקן ואח"כ כתבו וצפי' החונט פירש"י כ"ל
 ונשנע ונלשנו שאמר והסתח נרא' דלסכי ונייתי וכו' ונשנע שסובל לטון
 הגו' דכאן שאנו' רבי יוחנן להזקן צ' פירושי' של רש"י הפי' דכאן
 והפירוש שפי' רש"י בחונט ח"כ קשה לומר ונפרש"י כאן פי' אחר וזה
 שלא פירש בפסוק דהא פירושו בחונט ג"כ סובל הפי' של הגו' דכאן.
ובאמת כ"ל לפרש דשני פירושים של רש"י דקו יחדיו דבאמת
 בחונט ונפרש"י שהיה ונשה וזוכימן את ישראל אור להם
 אחד עשר יום וגו' ראו וזה גרמתיס אין דרך קלרה וכו' וא"כ ראו וזה
 גרמתיס לענמיכס בחטא שלכם אבל כאן היה ריב"ז דוחה להזקן דייחוי
 בעלנו' חס היה ונגלה לו האמת של פסוק שונסה הוכיחן שמתחיל' הלכו
 מהלך י"ח יום צג' ימים טוב ל"ח היה יכול לוותר לו ריב"ז חס ונשה
 אוהבן ונשני וזה עכבן צמדצר ונ' שנה דלנוח באמת ונשה היה אוהבן אך
 החטא שלהם גרם לעכב' צמדצר ונ' שנה לכן ונפרש"י כאן דלא גילה לו
 ריב"ז כלום שהלכו צג' ימים אלא אור להם קתס אחד עשר יום
 ומורכב דרך הר שעיר עד קדש צרנע שאם היה מוליך את ישראל דרך
 הר שעיר היו הולכים צ"ח יום לקדש שהיה סמוכה לא"י ואם ונשה
 אוהבן לומר אימקן ונ' שנה צמדצר וק"ל. וזה כ"ל פשוט:

ת"ל תספרו חנושים יום. כתבו תוספות שם וז"ל וא"ת והלא לא
 תספיקן אלא ונ"ט יום וי"ל שלא היה הכתוב לספור חנושים יום
 דה"ק קרא עד ונוחרת השבת השביעית שהוא יום חנושים תספרו. אי
 נמי חנושים יום אוהקרתם דבתרי' קאי וה"ק קרא עד ונוחרת השבת
 השביעית תספרו ולא עד בכלל כ' יום והקרתם ונחה חדשה עכ"ל,
 ונ"ל דלפי שני הפירושים של תוספות קשה לומר באמת לא אור הכתוב
 צמדצר עד ונוחרת השבת השביעית תספרו ונ"ט יום, אבל עכשיו שאמר
 תספרו חנושים יום לריבין אנהנו לקרם הנוקרא ולומר עד ונוחרת
 השבת השביעי' שהוא חנושי' יום תספרו, גם לפי הפירוש הצ' שנופרש
 חנושים יום אוהקרתם קאי כלומר וספרתם לכם ונוחרת השבת וגו'
 עד ונוחרת השבת השביעי' ועד ונוחרת השבת קאי על וספרתם ואח"כ
 אור חנושים יום והקרתם ג"כ קשה לומר אור שתי פעמים ספירה
 בפסוק ח'. אף לפי ריב"ז דאור אורה התורה פעם ח' שבע שבתות ופע'
 ח' חנושים יום להורות חס חל ט"ו להיות צצצת ונחה שבע שבתות חל
 להיות' אחר שבת ונחה חנושים יום עדיין קשה לומר לא אור וספרתם
 לכם ונוחרת השבת שבע שבתות וגו' עד ונוחרת השבת השביעי' חנושי'
 יום ואנו ידענו שחנושי' יום קאי על וספרת' דתחיל' הכתוב גם לאציי
 קשה זה דאנו' ונורה לנינוני יונ' וננו' לנינוני שזועי קשה זה. ונ"ל לייש'
 אליצח

אליצח ריב"ז ור"י צר יהוד' דונשו' זה כתב' לנו התור' תקפרו חנושים
 יום כדי לסתו' דצרי צייתוסין שאנרו אין עלרת אלח' לח' הסצ' וא"כ
 לפי דצריה' לריך להנחין בהצלת עונר' חס חל פסח ציוס ד' או ציו'
 ה' עד לאחר שצת כדי שיהא עלר' ג"כ לח' שצת לכן אמרה תורה
 תקפרו חנושי' יום להורו' לנו דחנושי' יום קאי על עלרת שהוא חנושי'
 והקרצתם דלפי דצרי צייתוסין יהי' לפעונו' יותר ונ' יו' ונחמת הסצ'
 שהוא י"ט של פסח כו"ט ר"י צר"י בהדיח אלל חס היה אונר הפסוק
 כסדד וספרת' ונ"ט יו' ה"א כמו שנוקטה בגו' לקוון אי נדריצ"ז דילמא כחציי
 דאונר ננו' למווני יווי ונורה למויני טצועי לכך אונר הכתוב שלא כסדר
 תקפרו חנושים דהיינו עלרת וצחונת זה ניותר דהספיר' אינו אלח' ונ"ט יום
 אלח' לונ' לעולם תקפרו' שיה' י"ט של עלרת רחוק ונ"ט של פסח צטוה
 ל' יום ולא פענוי' כ"א או כ"צ או כ"ג אלל לרצ' נרא' לו דוחק קלת לוונר טפס
 זה וקילס תטוצת ר' ישמעאל ור"י צן צתירה שלית להו פירכ' כלל וגם
 זהו טעמא של ר"י צר"י שאונר כל ספירות שחתה סופר יהי' צטוה לעול'
 חנושי' יום ודקדקו כו"ט וזהו שאנו' בלשונו ה"ה אונ' תקפרו חנושי' יום כלו'
 ה' צאנו' לא אמרה התורה לספור אלח' ונ"ט יום אלח' ע"כ ל"ל כדאנו'
 חנושי' יום קאי על עלרת לונר שלעולם תקפרו' חנושי' יום שיהא עלר'
 לעול' צטו' ואס כן ריב"ז ור"י צר"י קרוצים דצריהם להדדי אך ריב"ז
 לונר מדכתי' חנושים יום ונטונע חס חל פסח להיות צחונע טצוע וזוה
 חנושי' יום שיהי' יום חנושים עלרת להוליא ודצרי צייתוסין' כחכ':

מה להלן רגל. כתבו תוס' וז"ל וזה להלן רגל וכו' ולדצריהם זיונין
 דהוה אחר הרגל כגון דחל פסח צא' צטצ' עכ"ל, ולכאורה קשה
 צנאי קונפלגי רש"י ותוספו' רש"י אונר כגון שחל פסח צטני צטצ' וא"כ
 העונר צא צסוף הרגל ותוספו' אונרו ולדצריה' זיונין דהו' אחר הרגל
 כגון דחל פסח צא' צטצת, ונ"ל האונת שונר אונר חדא ונר אונר חדא
 ולא פליגי שהתוספו' סוצרי' גם הפירוש של רש"י אך קש' להס דחס
 פירושו כפי' רש"י לחוד א"כ לונה אונר וזה להלן רגל ותחל' הרגל למה
 לא אונר וזה להלן תחלת הרגל אף כאן תחלת הרגל אלל לפי דצרי
 צייתוסין הוה צסוף רגל לכן ונפרשים התוספו' ולדצריהם זיונין דהוה
 אחר הרגל כגון דחל פסח צא' צטצת לכן אונר שפיר וזה להלן רגל
 ותחלת הרגל וא"כ צטתיסן נסתרו דצרי הציייתוסין וזה להלן רגל ולפי
 דצריהן הוה אחר הרגל כגון דחל פסח צא' צטצת וזה להלן תחל' הרגל
 ולפי דצריהן זיונין דהוי סוף הרגל כגון דחל פסח צצ' צטצת לכך
 אונר שפיר וזה להלן רגל ותחילת הרגל וכאן הוי זיונין אחר הרגל
 וזיונין סוף הרגל, וזה נלע"ד צרור: